

ST.

27. MAI 1948
60. ÅRGANG
NUMMER 21-22

FRAM KRISTMENN FRAM

OLAV

INNOLD SFORTEGNELSE:

HAAGKONFERANSEN - KIRKEN PÅ LØVØYA. DIKT
DEN HELLIGE GRAVS KIRKE - ÅNDENS SVERD
KRISTI LEGEMSFEST - JESU HJERTE VYRDNADEN
ORDINASJONEN I ODENSE - KRISTEN ETIKK - UTE

CHURCHILLS NYE EUROPA

Av Douglas Woodruff

Disse fire dagene i Haag har vært en opplevelse av de sjeldne. Den fant sted i det herligste vær, inntil torden og regn den siste ettermiddagen ga et dramatisk akkompagnement til Winston Churchills siste advarsler om farene som tårnet seg opp om Europa og som bør mane europeerne til samling.

Ingen kom til Haag-konferansen uten på forhånd å være klar over behovet for et mer samlet Europa, men meningene var høyst delte om hvilken form en slik samling kunne og burde få og om de praktiske skritt som siden måtte tas. Møteseksjonene ble følgende både lange og bevegede. Arbeidet ble fordelt på tre komitéer som tilsammen satt seksti timer og konfererte. Der var en politisk, en økonomisk og en kultur-komité. I de to første komitéene trådte tydelige motsetninger fram mellom føderalister og anti-føderalister, sosialister og konservative og ganske merkbart mellom det engelske og franske syn. Alle innså at kongressen kanskje var å regne som en virkelig stor historisk begivenhet med innledningen til en ny æra, og dersom det er så, kan hver setning uttalt i resolusjonene få uanet betydning senere.

Dette og meget annet hadde den tredje komitéen, kulturkomitéen — der jeg for øvrig tilbrakte meste av tiden — for øye. Denne komitéen må enten ansees for å utgjøre en underordnet biforestilling eller den viktigste av de tre. Alt avhenger av definisjonen «kultur» og hvorvidt det er et ord som virkelig dekker en etisk og moralsk standard og ideologi og hvor nært det kommer begrepet religion.

De kristne representanter skjønte snart at de

hadde for seg den gamle liberale positivisme og at de måtte kjempe hardt for å få ordet «kristen» anbrakt da den endelige tekst skulle skrives om hva den europeiske kultur er runnet av og hva den er i dag. Italieneren Ignazio Silone var valgt til å føre forsetet i denne komitéen, men han motte ikke opp. I stedet fikk dr. Salvador de Madariaga innta plassen, og som en talentfull dirigent viste han både rutine, vidd og en aldri sviktende høflighet. Han begynte med å be hver enkelt om ikke å «preke til den nyomvendte», holdt diskusjonen gående om konkrete forbedringer av det allerede foreliggende og aksepterte alt han maktet.

Dysten i denne komitéen gjaldt hovedsakelig hvorvidt der skulle eller ikke skulle anbefales å opprette et Europeisk Kultursentrum. Mr. Charles Morgan og Sir David Maxwell Fyfe som holdt fram engelske eller rettere velske og skotske tvil og foretrakk å gå gradvis til verks ved kontinuerlige komitéer, ble støttet av dem som tror at slike komitéer lettere vil kunne øve rettferdighet overfor de kompliserte forhold innen det europeiske liv enn noen enkelt organisasjon. En sådan vil sannsynlig bli kontrollert og dirigert til fordel for én særskilt ideologi.

På et meget tidlig tidspunkt i første sesjonen til Kultur-komitéen rettet Bertrand Russell et angrep mot charteret utlagt til diskusjon og godkjenning. Dokumentet ga uttrykk for en liberal humanisme som mente å finne Europas særpreget i toleransens og den frie forsknings ånd. Bertrand Russell pekte på som en historisk kjensgjerning at mange andre

VÅRE KIRKER på søn- og helligdager

KUNNGJØRINGER:

Mariakongregasjonen, Oslo

Møte i St. Josephs Kapell onsdag 2. juni k. 7.30. Deretter kåseri av frøken Øde i lokalet om sosialt arbeid i de katolske menigheter og foreninger i Amerika.

Felleskommunion Jesu Hjerte-festen

4. juni kl. 8 i St. Olavs kirke. Felles-
frokost etter messen.

Hvert enkelt nummer av

«ST. OLAV»

er en prekestol, der troens sannhet blir forkynt utover landet. Bladet som forsvare Kristi Kirke og orienterer om dens liv og lære. «ST. OLAV» TRENGER DIN STØTTE, DITT ABONNEMENT!

KVARTALSABONNENTER

BES VENNLIGST INNSENDE

KONTINGENTEN

for 3. kvartal

til ekspedisjonen, Akersveien 5, Oslo

Kr. 2.50.

ST. OLAV

KATOLSK UKEBLAD

Redaktør:

Dr. theol. I. Hansteen Knudsen.
Telefon 42 37 43. Akersv. 5, Oslo.

Redaksjon og ekspedisjon: Akersv. 5 I.
Telefon 42 37 43.

St. Olavs eksp. og forlag: 9.30—16.
unntatt onsdag. Lørdag: 9.30—13.

Utbetalinger kun tirsdag kl. 13—14.
Abonnementspris: Kr. 2.50 pr. kvartal,
for utlandet + avisporto.

Abonnement tegnes i ekspedisjonen og
på ethvert postkontor.

Annonser må være innsendt innen
fredag aften.

OSLO

St. Olavs kirke, Akersvegen 1.

Sokneprestkontoret, tlf. 41 41 61
(Prestegd. og Biskopen 42 52 87).

Kl. 7: Stille messe.
Kl. 8.15: Fromesse m. preken.
Kl. 9.45: Low Mass. English Sermon.
Kl. 11: Høgmesse m. preken.
Kl. 19: Aftengudstjeneste.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.

Fransiskanerne, tlf. 68 08 68.

Kl. 8: Fromesse.
Kl. 10.30: Høgmesse m. preken.
Kl. 17: Aftengudstjeneste.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.

Dominikanerne, tlf. 44 23 24.

Kl. 8.15: Fromesse.
Kl. 10.30: Høgmesse m. preken.
Kl. 18: Kompletorium.

Jesu Hjerte kapell, Nyv. 17, Stabekk.

Soknepresten, tlf. 53 77 35.

Kl. 9.05: Fromesse.
Kl. 10.30: Høgmesse.
Kl. 17.45: Aftengudstjeneste.

Grefsen kapell, Gladsveg 23.

Prestegården, tlf. 37 45 90.

Kl. 7: Høgmesse. Kl. 17: Aft.gudstj.

Vår Frue Villas kapell, Montebello,
Smestad.

Prestegården, tlf. 55 81 21.

Kl. 9: Høgmesse. Kl. 16.30: Aft.gudstj.

ARENDAL:

St. Franciskus kirke, Tyholmen.

Soknepresten, tlf. 2209.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høgmesse.

BERGEN:

St. Paul kirke, Christiesgt. 16.

Soknepresten, tlf. 15 410.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

DRAMMEN:

St. Laurentius kirke, Cappelens gt. 1.

Soknepresten, tlf. 2019.

Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

FREDRIKSTAD:

St. Birgitta kirke.

Soknepresten, tlf. 1438.

Kl. 8.15: Ottemesse. Kl. 10.30: Høgm.

HALDEN:

St. Peter kirke, Kr. V.s pl. 1

Soknepresten, tlf. 1168.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

Kl. 19: Aftengudstjeneste.

HAMAR:

St. Torfinn kirke, Torvgt. 113.

Soknepresten, tlf. 1751.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

Kl. 18: Aftengudstjeneste.

HAUGESUND:

St. Josef kirke, Haraldsgt.

Soknepresten, tlf. 3195.

Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11: Høgmesse.

Kl. 18: Aftengudstjeneste.

HØNEFOSS:

St. Theresia kirke, Vesterntangen.

Soknepresten, tlf. 266.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

KRISTANSAND S.:

St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.

Soknepresten, tlf. 4225.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

PORSGRUNN:

Vor Frue kirke, Sverresgt.

Soknepresten, tlf. 644.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 11: Høgmesse.

Kl. 19: Aftengudstjeneste.

STAVANGER:

St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.

Soknepresten, tlf. 25 534.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

Aftengudstjeneste.

SYLLING:

St. Hallvard kapell.

Presteboligen, tlf. 9028.

Kl. 9.30: Høgmesse. Aftengudstj.

TØNSBERG:

St. Olavs kapell.

Soknepresten, tlf. 2238.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

Liturgisk kalender:

SØNDAG 30. MAI: Feiringen av Kristi Legemsfest. Ep. I. Kor, 11, 23—29.

Ev. Joh. 6, 56—59. Mandag, tirsdag, onsdag, torsdag: Oktavdager. Fredag:

Jesu Hjerte-fest. Lørdag: Bonifacius, bisk., mart.

SØNDAG 6. JUNI: 3. sønd. etter pinse, i oktaven for Jesu Hjerte-festen. Man-

dag, tirsdag, onsdag: Oktavdager. Torsdag: Margarita Regina, enke. Fredag:-

Oktavdagen for Jesu Hjerte-festen. Lørdag: Johannes av St. Facundo.

SØNDAG 13. JUNI: 4. s. etter pinse.

folkeslag — han nevnte kineserne og noen av de mu-
ammedanske folk — hadde lært toleransens regler
raskere og mer omfattende og det mens de sto sterke
mens europeerne hadde lært dem langsomt og mot-
villig og først når de fant ut at de ikke kunne av-
tvinge en ensretting med sine egne idéer. Der har
vært nok av intoleranse i China og innen Islam, men
det var nyttig for de liberale å høre denne sannheten
om Europa. Personlig mener jeg at Russell kunne ha
uttrykt seg enda sterkere, for den historiske sannhet
er den at Europa har vært preget av temmelig meget
intoleranse og energisk idealisme. Europeerne er mi-
sjonærer og stridende menn just fordi de er utgått
fra og har tatt form etter misjonspreget, apostolisk
og kjempende bekjennelse. Der ville overhodet ikke
være noe Europa som trengte våre redningsforsøk i
dag, dersom en ser bort fra de lange århundre som
tok sin form etter katolisismen og sto under katolsk
press. Liberalismens prinsipper i de mørke århun-
dre ville ha betydd en pøl av stammeforskrifter og
overtroiske formler og aldri den felles arv, klassisk
og kristen, som vi alle sammen i dag skriver og taler
så lett og takknemlig om.

*

Når dr. Madariaga skriver som historiker, og når
han forsøker å få engelskmenn til å forstå storheten
i det Spania har ytet i den nye verden, roper han en
nærmere forståelse av den bevarende og skapende
verdi som ligger i en institusjonell religion. Da han
talte til kongressen siste aftenen, hadde han ingen
plass til overs for religionen overhodet. Men han
lånte på samme vis som August Comte et språk han
alene kan takke Kirken for at han kjenner. Han talte
nemlig om europeerne som trengte til en tro samt
en katedral og et sakristi for utøvingen av denne
troen — og troen var tro på de liberale prinsipper
om frihet, toleranse og kunnskap. Hvorvidt frihet og
toleranse er gode saker, avhenger av hvordan fri-
heten blir brukt og hva som tolereres. Få menn har
nytt større frihet enn Hitler. Han anerkjente ingen
lover hverken menneskelige eller guddommelige. Og
hans tjenere øvet gjerninger som verden med rette
fant utalelige. Dersom hverken frihet eller toleranse
gir noen forklaring på hva som skapte de europeiske
verdier, er de også like ubrukelige som resept på
botemidler for vårt samfunn. Den knipen det tyvende
århundres menneske befinner seg i og de monstrose
utslag av organisert undertrykkelse som har grodd
opp, skriver seg direkte fra det moralske anarki som
tankefriheten brakte inn i Europa, idet den gjaldt
og ble brukt som et i og for seg tilstrekkelig erke-
prinsipp. Der er, som en taler så utmerket sa, en
flod av framskritt og der er et flodleie av faste prin-
sipp.

For den kristne var der noe nokså trist ved Haag-
konferansen: Dens ledere var overveiende preget av
og stenger seg inne i en overdreven dyrking av fri-
hetsbegrepet og blir ikke trette av å preke friheten
som noe alt-tilstrekkelig. Frihet er i sannhet meget
god å ha, men er bare god på sin rette plass. Dens
plass er i et moralsk univers, og den moral kan den
selv hverken skape eller opprettholde.

*

Der ble fremsatt forslag til en resolusjon som kre-
vet revisjon av historiske lærebøker — og det var
underforstått at det som skulle fjernes er lett å spore,
nemlig en falsk nasjonalistisk partiskhet. Dog var
det innlysende at der ikke hersket noen enighet mel-
lom de kristne og de ikke-kristne om hva som egent-
lig har utgjort Europas historie. Jeg står tilbake
med det inntrykk at jeg har sittet og lyttet til menn
som vandrer mellom skyggebilder, at det Europa de
påkaller er noe innbilt og subjektivt, at de er rotlose
kristne gjengangere som i sin dunkle hukommelse
sleper på glorieskyer fra et hjem de bare har en vag
idé om hvordan så ut. De taler tankefullt om en
slags høyesterett av uangripelig monstergyldighet,
hvis moralske autoritet alle mennesker skal aner-
kjenne. De søker etter ord som vil forene dem fordi
de i egenskap av mennesker har behov for en re-
ligion, til med en kommunal, institusjonell religion.
Men hjørnesteinen blir frendeles kastet til side av
byggmestrene.

Etter biskopen av Truros første erklæring om at
kristentroen omhyggelig eller skjodeslost var blitt
skjøvet til side, sto en sterk engelsk protestantisk
representasjon fram og fastholdt en transcendental
religion mot de liberale humanister. Disse siste er
igjen så overbeviste om at deres egen holdning er
den eneste siviliserte form for livsanskuelse, at de
selv ikke er klar over hvilke aktive, travle misjonæ-
rer de er de også! Som en kontrast var de franske
katolikker — hva jeg så ofte har sett hos dem etter
krigen — oyensynlig langt mer interesserte i å vise
seg vennlige overfor arbeiderne og deres nasjonale
bekymringer enn de var interesserte i å engasjere de
verdsligsinnede på grunnlag av deres forutsetnin-
ger. Fra Italia var den katolske majoriteten neppe
representert i det hele tatt, men der var en gruppe
liberale og sosialister til stede.

Katolikker må være klar over at de har en masse
de skal ha lært og utrettet innen kort tid. De libe-
rale og sosialistene akter ikke å tillegge den blotte
numeriske styrken hos katolikkene noen større be-
tydning så lenge katolikkene ikke står rustet. Den
Hellige Stol som varmt har gått inn for et forenet
Europa, utpekte Monsignore Giobbe, Internuntius i
Haag, som observator ved konferansen. Det viktig-
ste han hadde å iakta var at arbeidet for Europas
forening vesentlig ligger i hendene på menn som
ikke uten videre vil betrakte katolikkene som den
største faktor i verket. Det er dermed ikke sagt at
de er det, men kunne og burde være det. Det er ikke
flere sosialister i Europa i dag enn der er katolikker.
Men sosialistenes folsomhet blir avlest og studert
ved hver given leilighet.

*

Den kristne kritikk av Haagkonferansen kan bli
resumert således: Den politiske komité har tilrådet
at der blir oppnevnt en forsamling av medlemmer
fra de nasjonale parlamenter i Europa. Dersom dette
ble gjort i overensstemmelse med partienes styrke,
ville de katolske medlemmer utgjøre ikke mindre enn
en tredjedel av forsamlingen. Men ved denne konfe-
ransen ble der aldri hentydet at de kristne utgjorde
en tredjedel eller at den katolske Kirke er en av de

DEN HELLIGE GRAVS KIRKE

Av HENRI WERRING

Daggryets matte skjær bredte seg langsomt over Jerusalem, berørte den gylne kuppelen på Elaksa-Moskéen, og glimtet hvitt i rutene i Den Hellige Gravs vei. Husene begynte så smått å våkne, gardinene ble trukket til side, og vinduene åpnet på gløtt. Men her og der var det et tomt gap i husrekene, og soiler av blå, brannduftende røk hevet seg opp fra de sorte ruinene. Kvinnene hadde det travelt med å lage mat til mennene, som skulle på arbeid. Utenfor var det stille. Ganske stille. En knivsliper gikk fra hus til hus. To ensomme pilegrimer var på vei opp Damaskusbakken.

«Ser du noe, Jean?» Ivette stirret fram for seg med stive, spente øyne. «Ser du noe?»

Hun var blind. Hennes stive, spente øyne var der ikke. Men det lå en tenksom skygge over det bleke ansiktet som var rikere, og som gav mere. Det var mange øyne i det brystne og klare — som hadde lidd, og visste.

«Ikke ennå, Ivette.»

Jean var sin søsters «øyne», som hun kalte det. Det var gjennom ham hun så. Hun forsto hans ord, og gjettet hans tanker. Han kunne finne språkets bilder for det hun gikk og bar på, eller arbeidet med. Han kunne si det under det stemmens slør dempet alt, og likevel gav alt styrke.

«Du er flink, Jean,» pleide Ivette å si. «Når du

største levende realiteter i vår tids Europa. Bare på masse møtet utenfor slottet i Amsterdam fikk man en føling av den kristne tone ved den offisielle presentasjon av Europa. Dog står Europa dypere forankret i den kristne tro enn en fremmed iakttager ved denne konferansen ville ha kunnet tenke seg. For mer enn tredve år siden, da man i lys rød enfold svermet for Genfer-forbundets grønne ungdom, skrev Hilare Belloc i sine tidshistoriske betraktninger denne setning: «Europa vil vende tilbake til troen — eller gå under.» I disse tredve år har fortapelsens framskritt gått raskt og langt, men der har også vært en stor og jevn ferdsel på veien tilbake til troen. Den store fundamentale realitet i vår tid er spørsmålet om hvilken av de to tendenser vil bli den framherskende. Humanistene som kontrollerer politiske og kulturelle rørsler, kan nok for en tid drive tingene på en tilsynelatende dyktig måte, men i virkeligheten er det kortsynt politikk. Unesco har allerede — uten minste nødvendighet — satt et stempel av sterkt verdslig karakter på seg.

Alt som tar sikte på å drofte verdien og siden troen hos europeerne, må til slutt baseres på denne troens avskygninger i de former som virkelig foreligger og må da erkjenne at der ikke bare er ett, men flere Europa'er. Og det katolske Europa er ikke det ringeste.

forteller, ser jeg med to par øyne. Med dine, og mine egne.»

Og nå gikk de altså her. Det var rart å tenke på. De siste ukene hadde Ivette lengtet etter dette øyeblikket. Hun hadde ikke snakket om annet. «Det skal bli deilig å komme dit, Jean. Jeg har alltid drømt om å få se Jesu Gravs kirke. Jeg har jo vært i basilikaen hjemme. Men en virkelig hellig kirke...» «Er kirken i Jerusalem stor?» hadde Jean spurt. Som om det kunne finnes noe slikt som en liten, hellig kirke!

Hun stavret tappert av sted ved brorens side. De hadde nådd Den Hellige Gravs vei. Havet suste bak dem. Snart løftet en steil klippe seg og stengte for synet. Som i søvne gikk deres føtter videre. Om litt sto de på klippens topp. Langt under dem var det susende havet blitt til en speilblank sjø, som solen steg opp av.

Jean glemte seg helt. Han skalv henrykt. «Her er den,» hvisket han. Ivette stirret med tomme øyne.

Jean så seg omkring. Her skulle den jo være. Han så foran seg, og så de gapende sorte ruinene av en kirke. Han så seg om. Også ruiner. Han grepes av en uforklarlig svimmelhet. Hundre av fjell hadde han i sitt liv besteget. Aldri før hadde han kjent svimmelhet.

I uro og angst så Ivette opp: «Du sier ikke noe, Jean. Ser du den? Er det mange mennesker der? Si meg, kysser de jorden de står på.»

«Ja, Ivette.» Jean snakket mekanisk. «Menneskene kneler og gjør korsets tegn.»

Ivette var ikke fornøyd: «Hvordan ser den ut? Hvor stor er den? Beskriv den for meg. Jeg har ventet på dette øyeblikket hele mitt liv.»

Noe rørte seg i Jean, og han begynte å snakke. «Kirken er så høy at du ikke kan se spiret på den. Veggene er av skinnende hvit kalk, og dekket av bibelske bilder. De er innsatt med perler og diamanter som morgens dråper. Kirkedøren står åpen.

Høylyften lister seg inn. Bort mot alteret flyter fargede solstriper.

Ivette skalv. Hun glemte alt. Hennes øyne fyltes av tårer. De strøk kjælelt ruinene omkring.

Et kors vred seg i vinden.

«Igjen tier du, Jean. Du forteller meg ingenting. Igjen ser du for deg selv. Menneskene? Hva gjør menneskene?»

«Det er en biskop der. Han velsigner dem. Han løfter to fingre av sin høyre hånd. Menneskene bøyer seg til jorden, som hveteaksene når det blåser.»

Igjen ble Jean stille. Underlig stille.

Ivette listet seg bort til ham. «Hva er det, Jean? Hva er det du ser?»

Hennes ansikt var deilig varmt, det var en taus, troende dybde over det.

K I R K E N P Å L Ø V Ø Y A

St. Hallvards-kirken midt mellom mørke graner

En skute drev i orkan og natt
fra havet mot fjorden inn.
Vekk var de blåst hvert seil som var satt,
roret for lengst var av sjøene tatt,
og angst fylle mannskapets sinn.

Foruten styring som skuten lå,
blev den kastet av bølgenes frem.
Hver stund nu mannskapet ventet på
å støte på skjær, og her døden få
i brenningen — fjernt fra sitt hjem.

Da knelte de ned under stormens drønn
og ba til sin himmelske far,
— til ham som hører oppriktig bønn,
som sendte til verden sin egen sønn
og evig barmhjertighet har.

De lovt at hvis de kom frelst i land
og slapp fra den våte grav,
så ville de bygge en kirke på strand;
de med ville være hver eneste mann,
som takk for den frelse han gav.

Men skuten den drev, og timene gikk
— hver time var lang som ti.
Da lyste månen et øyeblikk,
av fjellvegg for baugen et glimt de fikk.
De tenkte: Nå er det forbi.

De støtte, sto fast, og ved månens skinn
så de strandbredden like ved.
Fra fjellvegg til sjøen var kun noen trin;
så tett inn til stranden de var kommet inn
at de hoppet like der ned.

Mens bølgenes brølte mot steinfull strand
og voldsomt mot vraket slo,
og stormen raste på sjø og land,
de sto der reddet hver eneste mann,
og jublet i takk og i tro.

De holdt sitt løfte: et kirkehus
de bygde på dette sted.
Fra stranden minnet dem bølgers brus,
i skogen minnet dem skogens sus,
mens trofast de strevde dermed.

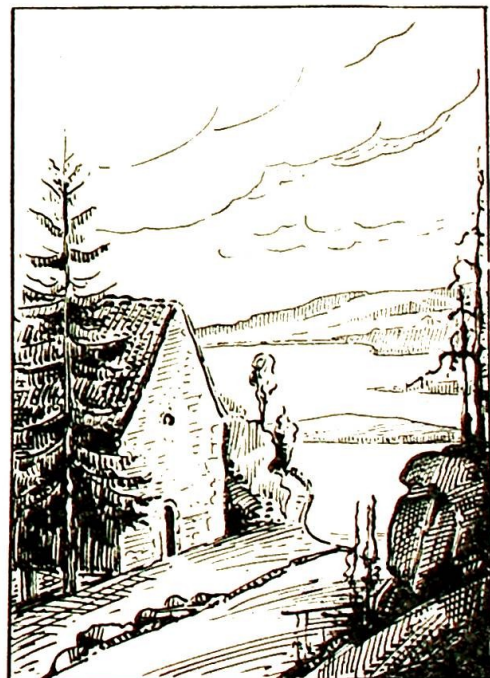
Og ble ikke kirken de bygde, stor,
og hadde den ingen prakt,
her skulle dog høres Herrens ord,
her skulle dog dekkes Herrens bord.
De hadde sitt offer bragt.

Og tidene skiftet, og tider gikk;
men kirken den samme var.
Hver slekt om Herren her høre fikk.
Til Løvøykirken — en trofast skikk —
man vandret, sønn etter far.

Men så forfalt den, og uten tak
den sto der som en ruin.
Det burde bli oss en hellig sak
å få den i stand — husk de menn på vrak! —
Den sak, den er din og min.

Når kirken så atter ved Sanktehans,
smykket med blomster står,
det blir en åndelig minnekrans,
vi viser tilbørlig historisk sans
— med glede til kirken vi går.

Oskar Bertelsen.

«Det blåner i skogåser»

Å N D E N S S V E R D

Av CLIFFORD HOWELLS, S. J.

Et innlegg i «The Spirit of the Sword» myntet på
England. Kan det også tenkes myntet på oss?

Folk i ledende stillinger er omsider begynt å ta et åpenlyst standpunkt mot kommunismen. Kommunistene ønsker å styrte den nåværende samfunnsordning. De har viktige nøkkelstillinger innen fagorganisasjoner, siviladministrasjonen, kommunestyrene osv. Folk er blitt klar over dette, og nå kan vi til stadighet høre: «Kommunistene er farlige! Noe må gjøres!» Vår samfunnsordning er imidlertid materialistisk, ja hedensk i bunn og grunn. All offentlig virksomhet, fra planøkonomi, undervisning og sykepleie til boligbygging og gjenreisning, blir planlagt og satt i verk uten det ringeste hensyn til Guds lover og kristendommens lære. Ikke så å forstå at kristendommen blir angrepet direkte. Tvert om, den blir helt oversett; totalt forbigått som var den ganske uten betydning, som om den ikke utgjorde den *ringeste trussel* mot den rådende samfunns-struktur.

Dette faktum burde få oss kristne (ikke minst oss katolikker) til å skamme oss dypt. Vi burde være minst like ivrige som kommunistene til å ønske en forandring. De vil gjøre alt kommunistisk, — vi vil gjøre alt kristent. Om dem sies det: De er farlige. Om oss sies det mest ingenting. Vi teller ikke. Der er ingen fare for at samfunnet skal bli kristnet gjennom det vi foretar oss i dag. Vi synes å være helt betydningsløse. Og dette til tross for at vi har en rekke fordeler på vår side. Vårt land *var* engang kristent; ennå i dag kan vi finne spor etter denne kristendom i vårt offentlige liv. En slags kristen tradisjon finnes — riktignok uten noe bærende dogmatisk grunnlag, men likevel en kristen tradisjon. Vårt samfunn har aldri vært kommunistisk, følgelig finnes der ingen kommunistisk tradisjon. Læren deres er grom og rommer klassehat, fornektelse av menneskets personlige verdighet og fullstendig underkastelse under statstyranniet.

Vår lære er av en storslagen skjønnhet og sprer budskapet om kjærlighet til alle mennesker om vår egen verdighet som Guds adoptivbarn og om «den frihet som Kristus frigjør oss ved». De har djevelen som sin allierte, vi har den Allmechtige Gud som vår hjelper. Og enda klarer de ved sin aktivitet å skremme hele landet inn i alarmberedskap — mens vi ikke skremmer noen som helst.

Det er det gale: Vi skremmer ingen. Vi er så alminnelige, og vi praktiserer vår religion så meningsløst lite bemerkelsesverdige. Vi pleier den pent og pyntelig innenfor vår kirkes fire vegger der vi går jevnlig i messen og nå og da til sakramentene. Og så går vi hjem eller til våre kontorer og arbeidsplasser og lever videre nøyaktig på samme måte som våre ikke-katolske medmennsker. Vi «passer sammen» med dem på alle måter, leser de samme aviser, ser de samme filmer, hører på samme radio, heier med den samme fotballgjengen. Vi deler deres syn på de fleste ting, dømmer som de og retter oss etter dem i stort og smått. Kort sagt, vi er som regel like late, uvennlige, uærlige, like lite sanndru,

like forfengelige, nærtagende, sinte, griske og materialistiske som alle de andre. Vår katolisisme innvirker ikke på vårt *levesett*. Våre omgangsfeller hverken beundrer eller misunner vår måte å te oss på, eller fristes til noen annen reaksjon. Vår tro betyr ingenting for våre omgivelser fordi den ikke betyr noe for oss i vårt *daglige liv*. Vi reserverer vår tro for kirkehuset, hvor vi mener den er rettmessig til huse.

ETTERLYSES: SENSASJON!

Men nettopp her ligger feilen. Vår tro hører hjemme i vårt daglige liv om mulig enda mer enn i kirken. Hva er det som foregår i kirken? — Messen og sakramentene er midler i vårt strev mot dette ene: kristendommens virkeliggjøring i oss slik at vi *lever* vår kristendom, tenker, taler og handler som kristne, at der skal finnes i oss «det sinnelag som er i Kristus Jesus».

Vi må la oss selv i den grad oppsluke av Kristi personlighet at vi så å si blir «andre Kristuser». Da først vil vi være i stand til å leve slik som Kristus selv ville ha levd om han hadde vært på jorden i dag og nettopp under våre egne spesielle forhold. Da ville vi også være meget forskjellige fra de av våre medmennesker som ikke søker å leve etter Kristi forbilde.

Målet i det private så vel som i det offentlige liv i dag kan vel best beskrives som materiell velvære i dets forskjellige tilskikkelser: livslykke, komfort, adspredelser, medgang, innflytelse, aktelse, systematisk unngå all fysisk og følbart lidelse. Goder og onder kaller vi de ting som fremmer eller hemmer disse faktorer. Alle våre beveggrunner, liksom all offentlig virksomhet, bunner i denne oppfatning. Men hvis nå vi katolikker *offentlig* bekjente oss til og insisterte på å *leve* etter et annet prinsipp, nemlig Guds lov og Kristi lære, da ville vi ikke bare forårsake en sensasjon, men også en omveltning. Vi ville være — som det er ment — jordens salt, surdeigen i brødmassen. Vi ville etter hvert kristne våre omgivelser og bringe Kristus ut i det offentlige liv. Og dog — det er på dette punkt vi kommer sørgeligst til kort. Vi minner om salt som har mistet sin kraft. Hva er i veien? Hvorfor begrenser vi vår katolisisme til vår kirkegang? Hvorfor flyter ikke vårt trosoverskudd over i vårt daglige liv? Hvorfor mislykkes vi så totalt når det gjelder å virkeliggjøre og spre kristendommens ånd?

AKTIV FORBEREDELSE:

Kan det være mulig at den *kristne* ånd ikke er i oss? Det forekommer oss umulig! Vi går i Messen, vi mottar sakramentene. Disse hellige handlinger kan ikke unnlate å ha sin virkning. Sant nok. Messen og sakramentene kan ikke forsake. Men vi selv kan unnlate å nyttiggjøre oss dem. Disse mysterier er ingen magisk ritus hvis virkning utøves uavhengig av vår medvirken. Målet er å eie den Kristne ånd, som *kan* fåes gjennom Messen og sakramentene men *kun* hvis disse blir praktisert på riktig måte. Pave Pius X uttrykker problemet meget klart.

«Legenden» som ikke er legende, men fortellingen om opphavet til Kristi legemsfest.

Hentet fra *Legenda Aurea* av den salige Jacob av Voragine

Ved Lelle Rye-Holmboe Battistoni

På den tid da pave Urban IV var i Orvieto med sitt hoff og med kardinalene, var det en tysk prest, som en visste var trofast mot Gud i alt, men han tvilte meget på Kristi legemes og blods sakrament.¹

Og han grublet på hvordan det kunne være mulig at på prestens ord ble brødet kjød og vinen blod. Og han ba atter og atter den allmektige Gud med fromme bønner, om at han måtte verdige seg å vise ham et tegn, slik at han kunne ryste av seg og jage bort fra sitt sinn enhver mistanke og tvil. Da den tid kom at Gud i sin miskunn ville at denne presten, som hadde bedt så meget, skulle komme over tvilen og få mer fasthet i sin tro, hendte det at han fikk innskytelse til å besøke St. Peters og St. Pauls kirker i Roma og de andre hellige stedene der, bare for å oppnå tilgivelse for syndene sine. Presten brøt opp og tok veien til Roma, og da han kom til slottet i Bolsena, som er knyttet til Orvietos bispedømme, bestemte han seg til å lese messen i Sta. Christinas kirke, slottskirken der. Mens han leste messen i denne kirken og hadde løftet hostien over kalken, gjorde Gud et herlig mirakel, vidunderlig da og vidunderlig nå: i hostien viste det seg levende kjød omgitt av blod, uten der prestens fingrer rørte ved den. Alle var vitne til at den innvidde hostien, som presten holdt over kalken med renseskleddet, var flekket med blod. Da presten, som for hadde tvilt så meget, hadde sett miraklet, ble han helt betatt, og all tvil forsvant fra sinnet hans. Og jo mer han anstrengte seg for å skjule miraklet ved å dekke hostien med renseskleddet, desto mer gjorde Guds makt vidunderlige ting for at dette miraklet skulle

¹ I virkeligheten var presten böhmer.

Han skriver: «Det primære og absolutt uunnværlige opphav til den sanne kristne ånd er de troendes aktive medvirkning i de hellige mysterier og i Kirkens offisielle og høytidelige bønner.»

De «hellige mysterier og Kirkens offisielle og høytidelige bønner» er sammenfattet i ordet: Liturgi. Merk vel at Paven ikke sier at den kristne ånds primære og uunnværlige opphav er liturgien; han sier at det er den «aktive medvirkning» i liturgien. Dersom vi ønsker å preges av den sanne kristne ånd, må vi ta aktivt del i liturgien. Uten aktiv medvirkning, ingen kristen ånd.

HVEM ØNSKER Å VÆRE TILSKUER?

Det er iøynefallende i vår egen tid hvor svak — for å uttrykke det mildt — den kristne ånd er blant oss. Dens aktivum i vårt liv utenfor kirken er spak, og virkningen på omgivelsene lik null. Saken er den at de

bli kjent. Og hver dråpe blod som falt på renseskleddet forvandlet seg til noe som liknet menneskeskikkelser. Da presten så dette, holdt han opp å lese messen; og han var så grepet at han ikke maktet å lese messen til ende. Men han ble fylt i sinnet av sorg og anger, og fromt og med stor ærefrykt anbrakte han hostien med underlagsduken (corporale) og tvetteduken i sakristiet til nevnte kirke viet til jomfruen Christina.

Han reiste straks tilbake til Orvieto, til pave Urban, kastet seg for føttene hans — fortalte det som var skjedd og ba om tilgivelse for synden sin og for tvilen han hadde hatt i sitt halsstarrige sinn.

Mens paven hadde lyttet til fortellingen, ble han fylt av stor forundring. Han minte om at han var stedfortreder på jorden for den Gud som ikke forakter det angrende og ydmyke hjerte, og straks ga han absolusjonen og en mild bot til den tyske presten.

Og for at lyset på staken skulle lyse for dem som har del i den kjempende kirke, bestemte pave Urban at det høyhellige Kristi legem skulle føres til Orvieto i Maria-kirken der.

Biskopen fulgte straks pavens ordrer og reiste til Bolsena, til Sta. Christinas kirke. Han tok med stor ydmykhet det hellige sakramentet og førte det til Orvieto bru, fulgt av en stor flokk korgutter og lægfolk. På denne broen sto paven for å møte Kristi legemes sakrament med sine kardinaler, prester og munk, mange andre fromme folk og en stor skare menn fra Orvieto. Dypt rørt og med tårer i øynene tok han imot den hellige hostien i sine hender.

ferreste medvirker direkte i liturgien under våre alminnelige katolske gudstjenester. De er, som Pave Pius XI beklaget seg: «stumme tilskuere». Dette er altså ondets rot. Vår åndelige kost mangler liturgi. Kirken gir oss den, men vi griper den ikke, tar den ikke inn til oss. Vi betrakter den, er tilskuere, men absorberer den ikke.

For kort tid siden skrev den Hellige Far en lang encyklika til vår åndelige veiledning — nettopp med liturgien som tema. Om ikke så lenge vil denne teksten bli tilgjengelig for almenheten, hvilket må være ensbetydende med at vi fordyper oss i dette budskap, tar det alvorlig og med overbevisning og hengivenhet vender oss til liturgien. Lys, styrke og mot vil vi da finne, for i liturgien er Kirken virksom. Og Kirken er Kristus, og Kristus er Gud. Og på den måten vil vi gjøre vår ånd til et åndens sverd i Guds hånd.

Freskomaleri i Vatikanet, Stanze di Raffaello, inspirert av miraklet som den böhmske presten Picogit opplevde i sin messe i Bolsena i året 1263. Bildet er regnet som Rafajels mesterverk. Til venstre sees den celebrerende prest, til høyre pave Julius II, Rafajels velgjører, knelende.

Og liksom jødene og barna deres på palme-dagen hyllet Kristus, slik kom barna og de unge i Orvietos by syngende og med olivenkvister i hendene og hyllet det ærverdige sakrament. Paven knelte ned og tok det Allerhelligste i sine hender og gikk under sang, hymner, jubel og glede til Maria-kirken i Orvieto, der han plaserte det på en så verdig måte som mulig i sakrestiet i samme kirken.

Så anmodet pave Urbano den salige kirkelærer Tomas av Aquin, som var i hans følge, om å skrive den liturgiske tekst knyttet til mysteriet om Kristi nærvær i sakramentet, det vil si messeteksten og de kanoniske tidebønnene.

Og samme pave kunngjorde at festen og minnet om det som var hendt skulle feires av alle troende kristne på første torsdag etter pinse-oktaven, eller som det heter, på den tolvte dagen etter rose-påske (pinsen).

Og liksom den Helligånd lærte apostlene ved rose-påske mysteriene om dette sakramentet, slik skal vi som i årets løp har nærret oss av det, særlig i denne tiden minnes hvordan eukaristien er den sanne mat for vår sjel.

Og slik gikk det til at den lærde Tomas av Aquin som en lydighetens sønn, formet den ritus til Kristi legems ære som en synger i alle kirker på Kristi-legemsfest.

Til moderniseringen av St. Olavs redaksjon og ekspedisjon

har vi hatt den glede å motta bidrag fra følgende givere: St. Josefsøstrene, St. Carlo Borromeus-søstrene (Hamar), fru Sigrid Undset Willem Gran, frk. Louise Bachke, frk. Augusta Bachke, fru Mathilde Bade, fru Catharina Christensen, fru Helene von Krogh, samt to anonyme givere.

På bladets vegne ber vi samtlige motta vår hjerteligste takk.

Stort kors reist foran Petri kirke i Halden

Ifølge Smaalenenes Amtstidende er der nylig blitt reist et 3 meters høyt trekors med krusifiks utenfor den katolske

kirken i Halden. Korset som tidligere hang over høyalteret i kirken, står nå plasert slik at det kan sees hvor man enn befinner seg i byens Storgate. Omkring korset er der et smukt blomsteranlegg, og et lysarrangement er også planlagt.

Slike såkalte veikors er jo meget alminnelig i andre kristne land, men er pinlig sjeldne på våre breddegrader.

Bøker inngått til redaksjonen

Skt. Annæ Kirke og dens Skole i 50 Aar. Festskrift redigert af P. Gustav Scherz, C.SS.R. Alf Silcowitz Forlag, København 1947. 215 sider.

G. K. Chesterton: Den Kløge Fader Brown (1946). Den vantro Fader Brown (1947). Fader Browns Hemmelighed (1948). Detektivhistorier oversat af Henning Kehler. Frimodts Forlag, København.

TIL JESU HJERTE-FEST

Junimåneden har igjen fått preg av den store vekt Kirken verden over legger på vyrdnaden for Jesu Hjerte. Den er blitt den moderne tids særlige Kristus-vyrdnad. Dessverre blir den ofte misforstått, nærmest på grunn av en tvilsom smak i kunstneriske forsøk på å uttrykke en slik vyrdnad, men også fordi den dypere meningen ikke tilstrekkelig er gått opp for alle. Noen skyver den fra seg som sentimentalitet, andre som upassende.

Selvfølgelig er ikke åpenbaringene til den hellige Margrethe-Marie Alacoque trossak mer enn andre privatåpenbaringer. Men med den veldige vekt som Kirkens godkjenning av vyrdnaden innebærer, den merkbare kraft den har til å bringe sjeler nærmere Kristus og sett i sammenheng med de omstendighetene som åpenbaringen fant sted under — en Forsynets antidose til Jansenismen — skulle vi kunne fri oss fra likegyldigheten vår og sikre vyrdnaden en bredere plass i våre hjerter.

Der er reist innvending mot Jesu Hjerte-vyrdnaden om at den er unødvendig. At Kristus må «deles opp». At den tradisjonelle vyrdnad til *hele* Kristi person er nok for oss. At vi ikke trenger mer enn krybben og krusifikset.

En bør huske at alle «deler» av Kristi sakrale menneskelighet er verd vår vyrdnad. At hjertet — med fysiologenes forlov! — alltid er blitt holdt som symbol for følsomhet og kjærlighet og fremdeles blir brukt slik i språket vårt. At i en tidsepoke som tok til med Jansenisme og endte med sekularisering og vantro, ingenting kunne være mer naturlig enn å stille Kristi kjærlighet i brennpunktet for kristensinnet. Det er Kristi kjærlighet som er den umiddel-

bare gjenstand for vyrdnaden vår, da hans hjerte er symbolet for hans kjærlighet. Skjønt denne kjærlighet kommer fra guddomspersonen Kristus, er den en menneskelig kjærlighet, like sterk, ja, langt sterkere, ekte og mer trofast enn noen annen menneskelig kjærlighet. Kristi menneskelighet var fullkommen og kronet med nådens fylde, og eide en makt til virkelig å elske som ikke har sin like i menneskehetens historie. Dessuten er personen som denne sakrale menneskelighet var blitt ett med, *Gud*, og dette gir hans fullkomne menneskelige kjærlighet guddommens makt og herlighet i tillegg. Kan vi derfor tenke oss en sterkere kjærlighet *til* oss, eller en verdigere gjenstand for *vår* kjærlighet enn Gudmenneskets kjærlighet?

Kjærligheten til Jesu Hellige Hjerte vil hjelpe oss til å rette oppmerksomheten vår på det som korset, ja, hele Kristi liv fra først til sist uavbrutt forkynner: «Jeg har elsket deg med en kjærlighet som aldri tar slutt.»

I. H. K.

Som tidligere kunngjort i St. Olav (nr. 13—14 d. å.) vil Jesuhjertefesten i år den 4. juni bli viet en særlig oppmerksomhet.

Stor kjærlighet til den hellige Eukaristie, fellesbønn i hjemmet, innsats for Jesu hjertes sosiale herredømme og en andakt i botens ånd, er de fire hovedpunkter som i år skal prege festens mening.

Lyset fra den kristne etikk

Lyset fra den kristne etikk er fremdeles vår beste leder, uttalte Winston Churchill i sin takketale etter at han var kreert til æresdoktor ved Oslo universitet. Dens levendegjørelse og gjennomføring er en praktisk nødvendighet både åndelig og materielt. Dette er det mest vitale spørsmål i framtida. Gjennomføringen av den kristne etikk i vårt daglige liv er det siste og det største ord som noen gang er sagt. Bare på dette grunnlag kan vi finne forsoningen mellom individets rettigheter og samfunnets krav som alene kan bringe menneskeheten lykke og fred.

I det hele tatt går det som en rød tråd gjennom alle talene den store engelske statsmann holdt ved de forskjellige festarrangementer under Oslo-oppholdet, at verden må innrette seg etter kristendommens prinsipper skal alt enda vende seg til det bedre. Dette er ikke noen ny erfaring. Men det er verd å legge merke til at en mann av Winston Churchills støpning så klart og usentimentalt holder den kristne etikk fram som rettesnoren for det personlige og mellomfolkelige liv. Det kan diskuteres om når Mr. Churchill kom til denne erkjennelse, men en ting er sikkert: et liv i kamp, kamp ofte om de største saker for menneskeheten, har modnet ham til å uttale dette med krav på å bli hørt. Det er friskt å høre en av tidens mest sprudlende og ytende menn, som i dag stolt kunne hvile på sine laurbær, på denne måten bruser over av tro på menneskeverdet trass i alt det gromme han har stått overfor. Bak det onde og skyggefulle som kan stå opp menneskene imellom, skimter han brorskapet i det at alle strever jo etter et liv i lykke: Hvorfor da gjøre det så vanskelig for hverandre? Hvorfor ikke være litt mer overbærende og generøse?

Vi noterer også med en særlig glede de anerkjennende ord Mr. Churchill uttalte til vår biskop om Kirken «som hadde det riktige syn på tingene». På festen for ham i «Det Runde bords Klubb» i Rokkoksalen ønsket Mr. Churchill å hilse på biskop Mangers og uttrykte sin glede over å se ham til stede.

Katolsk reaksjon på ordinasjonen i Odense i Danmark

Om spørsmålet «Kvinnelige prester» ikke er aktuelt innen den katolske Kirke, interesserer det å vite reaksjonen fra det lokale hold, og vi gjengir her «Katolsk Ugeblad»s mening om saken i siste nummers leder: «Til Striden i Folkekirken».

«Vi spørres om hva vi sier til de kvinnelige prester i folkekirken.

Aller først gjentar vi hva vi før har hagt, at der ikke hos oss finnes et tilsvarende problem. Og når det ikke finnes, skal en ikke søke grunnen deri, at vår kirke en gang for alle har avgjort spørsmålet. Det er riktig nok, men derfor kunne der godt innenfor katolsk kvinnebevegelse være forsøkt noe i den retning. Det er ikke skjedd, og det vil ikke skje av den enkle grunn, at der innenfor vår kirke bys kvinner så vide og så mangfoldige forskjelligartede virkefelter, at ingen ønsker seg en annen plass i kirken.

Dernest beklager vi på det dypeste sammen med folkekirken flertall av troende, at denne kirkes anliggender avgjøres av den danske Riksdag og ikke av kirken selv. Også vi har i vår kirkes lange historie eksempler nok på hva det koster kristendommen å ha politiske herrer over seg. For kristendommens skyld ønsker vi, at det, før det er for sent, må lykkes folkekirken å bli herre i sitt eget hus, selv om det vil bety store økonomiske ofre.

Hva endelig angår de truende muligheter for splittelse innenfor folkekirken på spørsmålet om de kvinnelige prester, føler vi oss naturlig nærmest de protestantiske kretser, der med sterke ord vender seg imot ordinasjonen av kvinner. Men om der skulle komme en varig splittelse ut av striden, vil vi snarest beklage det. Vi prøver å lære landsmenn den gamle, fulle og ubeskårne kristendom. Vi er slett ikke interessert i at innbyrdes strid svekker folkekirken. Det er ikke den gamle kirke, men avkristningen som vil vinne derved.»

UTLANDET

KRIGEN I HELLAS

Akademiske kvinner i Hellas henvender seg til den Internasjonale Union for de Katolske Kvinnelige. «Union internationale des Ligues Catholiques feminines» har for en tid siden mottatt følgende henvendelse fra «Association des Femmes Hellènes Diplômées des Universités»:

«Vi Grekenlands akademiske kvinner anklager overfor dere, verdens frie kvinner hvis ektefeller, barn og brødre har kjempet for frihetens og demokratiets ideal, understøttet av dere med episke ofre, *Slavokommunistene*, Marcos banditter, for de barbariske forbrytelser de over mot det dødspinte greske folk.

Vår anklage gjelder framfor alt det barbariske system de har innført og at de sine streiftog fører kvinner bort fra landsbyene våre. Kunne det ikke være nok med herjingene, brannene, massakreringen av grekere, menn, kvinner og barn, — ikke tilstrekkelig med at tusener barn står alene igjen etter at foreldrene er blitt drept foran øynene på dem og

alene fordi de ville verge sin hellige rett til den hellenske folkestamme og friheten? Nå fører volds mennene de greske kvinner også bort for å krenke dem på den mest bestialske måte.

Av den lange liste over bortførte kvinner skal vi noye oss med å nevne to tilfelle: I landsbyen *Tsamanda* i Epirus 33 kvinner (her følger så navnene); i landsbyen St. Marina ble unge kvinner trukket med, men det lyktes 7 av dem å unnslippe fra bødlene Under forfølgelsen forsto de at de ikke ville unngå sin skjebne og kastet seg ut for et stup for ikke å falle i hendene på bandittene.

Verdens frie kvinner!

Vi greske kvinner henvender oss til dere og ber dere protestere mot de krenkinger Marcos og slaverne over ikke bare mot den greske kvinne, men mot kvinnen som person.»

I tilslutning til dette gjengir vi en melding fra Vatikanet, der Pius XII den 20. april mottok en gruppe greske journalister, korrespondenter til aviser i Athen og Salonika, i audiens. Paven uttalte at han daglig hadde fulgt begivenhetene i Grekenland siden landet i 1940 kom med i en rekke konflikter og at han måtte uttale sin beundring for den heroisme det greske folk viste. Under audiensen, som fant sted samtidig som resultatene om de italienske valg strømmet inn, sa Paven bl a.: «I denne stunden av en dramatisk krise da kampen raser om den vestlige kulturs være eller ikke være, iallfall på europeisk grunn, — er det noen som virkelig ser det som en tilfældighet at Grekenland og grekerne befinner seg på ytterste post?» Hans ord ble slått stort opp i den greske presse, og en kjent professor i teologi ved Athens universitet, Amilcar Alivizatos, skrev følgende i Athens ledende dagsavis, *Vima*: «Jeg er sikker på at hver greker som forstår de tragiske tider vårt land og vårt folk gjennomlever, kun vil nære de dypeste følelser av takknemlighet for den verdifulle moralske trøst som uttalelsene fra Kirkens øverste hyrde representerer for oss. Prof. Alivizatos trodde, sa han, at Pavens ord ville bety et sluttegn i den lange periode av misforståelse og innlede en ny æra med et forståelsesfullt forhold mellom de to kirker, den katolske og den gresk ortodokse. Et slikt forhold ville gi dem følelsen av å være tettere knyttet til hverandre i strevet for den felles sak.

FRANSKE KATOLIKKER OG DE GAULLE. «A Present», det nye franske katolske ukeblad og yngste tilhenger av De Gaulles sak, har skyndet seg med å redegjøre for sin opposisjon til «Den tredje makt», kombinasjonen folkerepublikanere og sosialister. Som kjent forsøker denne blokk å styre Frankrike mellom det kommunistiske venstre og det degaullleske høyre. De politiske emner i de første numrene av det nye ukeblad gir De Gaulle sin støtte vesentlig ved å framsette hva som er utilstrekkelig ved «Den tredje makt».

I det annet nummer av bladet angrep Louis Terrenoire «Den tredje makt» fordi blokken hverken er en makt eller en enhet. Han mente at «Den tredje makt» i virkeligheten hadde fem forskjellige ansikter: 1) Det som hadde «stabilitet og styreeffektivitet som sitt motto», — representert ved statsminister Robert Schuman. 2) «Det politisk svake». 3) Leon Blums, som appellerer til «forsvar på to fronter . . . som frankt plaserer degaullisme og kommunisme i samme sekk». 4) Det ansikt som avisen «Combat» viser når det vil organisere «en revolusjonær fortropp». 5) Venstresosialistene som ønsker «en ny folkefront».

Av disse fem ansikter som «Den tredje makt» representerer, mener Terrenoire at Leon Blum avtegner det sterkeste og fasteste, og uttrykker for øvrig også den offisielle stilling som sosialistenes og folkerepublikanernes ledere inntar. Men det blir avvist som «eksempel på en politiker . . . som selv oppfinner den fascistiske fare bare for symmetriens skyld og for å rettferdiggjøre sin egen eksistens». — For «A Present» som for De Gaulle eksisterer bare én fare: kommunismen.

«A Present» er en etterfølger til «Temps Present», som var nodsaget til å gå inn på grunn av splittelsen innen degaullismens ledelse. Som et organ der identifiseres med det demokratiske venstreparti, representerer det ubetinget en verdifull styrke for De Gaulle.

Imidlertid kan «Den tredje makt» ennå regne med støtte fra mange katolikker skjønt det bare er gjettinger inntil valg er holdt. En av de populære katolske ukoblad, «*Templon*» favoriserer tydelig, trass i sin uavhengige stilling, liksom «*Esprit*», Mouniers personalgruppe.

Utenlandsk diplomat

søker opphold for sin mor i et godt katolsk hjem, helst i Oslo eller omegn. Pensjonæren er 70 år gl., sund og frisk.

Bill. mrk. «Midlertidig»
Henv. St. Olavs red.

Ny publikasjon av
dr. theol. J. van der BURG:
HELGENDYRKELSE
Fåes på St. Olavs Forlag
Akersveien 5, Oslo

BARNAS FERIE- OPPHOLD

BIDRAG MOTTAS MED TAKK

ST. OLAVS
SOKNEPRESTEMBETE

Akersveien 5, Oslo

ST. HALLVARDS
SOKNEPRESTEMBETE

Urtegaten 29, Oslo

St. Gudmunds legat

Til opphold ved katolske skoler for barn fra ubemidlede katolske hjem i Norge.

Søknader (med anbefaling fra vedkommendes sokneprest) bes sendt snarest til Prioeren for Dominikanerne, Neuberggaten 15, Oslo.

Bryggerimester Høflmayers og hustrus legat

I.

til beste for ubemidlet katolsk *mannlig* ungdoms oppdragelse og undervisning. Ansøking om å komme i betraktning ved utdeling (eller fornyelse av tidligere utdeling) av legatets midler, må sendes soknepresten i St. Halvards menighet, Urtegata 29 II, innen 15. juli d. å. og må være anbefalt av vedkommende sokneprest.

LEGATSTYRET

Friplass på St. Sunniva skole

II.

Ansøking om å komme i betraktning ved utdeling (eller fornyelse av tidligere utdeling) av Bryggerimester Alois Høflmayers og hustrus legat for friplass på ovennevnte skole for skoleåret 1947—48, må sendes soknepresten i St. Halvard, Urtegata 29 II, innen 15. juli d. å. og må være anbefalt av vedkommende sokneprest.

Stevnet ved St. Halvards kapell på Løvøya

Søndag 13. juni.

PROGRAM:

- Kl. 7.30 går busser fra St. Olav, Oslo.
- Kl. 10.30 Samling på Løvøya. Prosesjon til St. Halvards kapell.
- Kl. 11. **Prelatmesse** ved **hs. h. biskopen** assistert av sokneprestene pastor Sund og pater Bzdyl S. M. Biskopen preker. Kommunion.
- Kl. 12.30 Samling på stevneplassen. Servering og matpause.
- Kl. 14. **Stevne:** Apningstale av forbundsformannen, Wilfred Fiala. Foredrag om Løvøya av lærer Oskar Bertelsen, Horten. Korsang: Tale av sokneprest dr. Sund, Tønsberg.
- Kl. 16. **Folkeleker** arrangert av Oslo katolske speidertropper.
- Kl. 18.15 Avslutning i kapellet. Te Deum.
- Kl. 19. Kjører bussene fra Løvøya.

Ta med mat og kopp, eventuelt mugge.

Kaffe, mineralvann, sjokolade og melk for barna, is etc. blir å få kjøpt på stedet.

Deltakerne må melde seg innen 1. juni til sokneprestene.

Bidrag til stevnet mottas med takk av frk. Martha Ellingsen, St. Katharinahjemmet, Gjørstadgt, Oslo. Samme sted bestilles stevnermerker og program, kr. 1.50 for voksne, 50 øre for barn.

ST. OLAVS FORBUND
Arrangør.

J. L. NERLIEN A-S
NEDRE SLOTTSGT. 13 - OSLO
ALT I FOTO

KJØP
DERES
hos
KAFFE
Gunder Strømme, Kristiansand

Thomas Christiansen
Frukt en gros og en detail
Dronningensgt. 33 - Tlf. 5544
KRISTIANSAND S

Alt for sykepleien

T. S. JACOBSEN
Begravelsesbyrå
Ullevålsv. 1, Oslo.
Tlf. 33 23 34 - 33 22 46
Privat 55 85 50 - 69 43 72

Norges Brannkasse
Grunnlagt 1761

Skadeforsikring

Brann - Innbrudd
Glass - Vannledning
Huseieransvar - Hus-
leieavbrudd etter brann

VELKOMMEN TIL

SUNDT

BERGENS STORE FORRETNING

HANS KARLSEN
MALERFORRETNING

Utfører all slags
malerarbeid.
Tordenskjoldsgt. 6 B.
Tlf. 41 07 76 — Oslo

TAPETHUSET

Tordenskjoldsgt. 6 b, Oslo.

Tlf. 41 07 76.

Tapeter — Linoleum.

Spesialforretningen i

RUSTFRITT STAL

for sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II (Morgenbl. gård)

Tlf. 33 36 24 - Oslo

Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT

Johan Olsen & Sønner

Murmester og entreprenørforretning

Kongensgt. 17, Oslo.

Etabl. 1896.

Telf. 42 50 85 - 42 52 23

Trykksaker — Protokoller
Kontorrekvisita

WITTUSEN & JENSEN A/S

Tlf. 42 18 80 (centralbord) - Oslo

FREDRIK HVEDING

Tekn. Kem. Fabrikk og Fargehandel
Kirkegt. 3, Oslo

Telefon: butikk 42 30 63
kontor 42 15 22 - 41 60 79

NEBB

er stedet for
alt elektrisk

Ø. Slottsgt. 8, Oslo Telefon 42 19 54

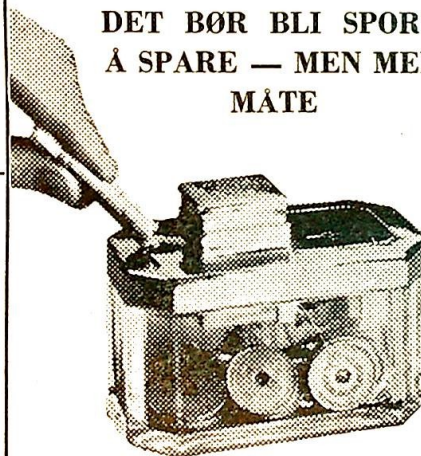
Eivind Brosstad

Såpefabrikk

Telefon 42 67 04

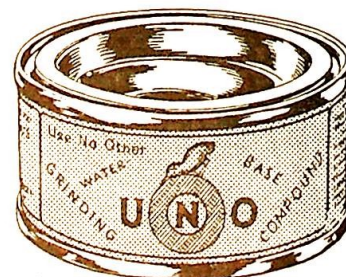
Vognmannsgt. 8 - Oslo

**DET BØR BLI SPORT
Å SPARE — MEN MED
MATE**

„KLA'R''

Fåes i banker over hele landet

Beste
og hurtigste
slipemiddel
for lager og
ventiler